

Oprørets ende

Af Mads Skovgaard & Amin Younes Aoussar

I mediedækning antages det ofte, at oprør er en spektakulær begivenhed – men oprør er også en kontinuerlig og konstant form for politisk opposition, der opretholdes og forhandles over tid gennem langsommelige politiske praksisser og kulturelle grænsedragninger.

Denne artikel udforsker grænserne for oprør med fokus på to meget forskellige eksempler på vestlige oprørsgrupper i henholdsvis Barcelona og New York City. Udgangspunktet for artiklen er, at mediedækningen af ‘oprør’ primært udgøres af sammenligninger af spektakulære oprørsbegivenheder rundt omkring i verden. Hermed essentialiseres ‘oprør’ som en mere eller mindre universel betegnelse for en bestemt form for politisk opposition, der er defineret som noget spektakulært. Eksempler som Occupy Wall Street, Det Arabiske Forår og Frankrigs Gule Veste illustrerer et generelt fokus i den brede mediedækning på det ekstraordinære; på det tidspunkt hvor dråben får bægeret til at flyde over, hvor mennesker tager deres frustrationer til gaden, og gør direkte og synlig modstand mod deres undertrykkere.

Antropologien har længe haft fokus på oprør som et ikke-spektakulært fænomen. Artiklen er tiltænkt som et bidrag til denne tradition og er samtidig skrevet i en forhåbning om at udbrede dette perspektiv til et publikum uden for antropologien. Vi argumenterer for, at de to eksempler fra Barcelona og New York City på hver deres måde, men med flere fællestræk, illustrerer betydningen af den langsommelige politik i oprøret. Grænserne for oprør bør derfor findes hinsides konceptualiseringer, der differentierer skarpt mellem det spektakulære og det hverdagslige. Med udgangspunkt i de etnografiske eksempler, vil vi udvide forståelsen af denne form for politisk opposition ved at sætte parentes om det spektakulære ved ‘oprøret’. Fællestrækkene i de etnografiske eksempler findes ikke i agendaen, formålet eller de spektakulære oprørsbegivenheder. Derimod vil vi vise, hvordan det interessante fællestræk, og dermed meningen med den komparative tilgang i denne artikel, findes i udforskningen af det politiske organiseringsarbejde og de sociale og kulturelle praksisser, som vores informanter forfølger i deres forsøg på at holde bevægelserne i live over tid. Med andre ord, udgør de mindre synlige, og til tider langsommelige, politiske og kulturelle aktiviteter en væsentlig del af oprøret.

Demonstrant til voldelig natdemonstration med Catalansk uafhængighedsflag over skulderen omringet af ild og ødelæggelse.

Empirien til artiklen er baseret på to etnografiske feltarbejdsperioder, der begge forløb over tre-fire måneder i henholdsvis New York City i efteråret 2018, samt Barcelona i efteråret 2019. I New York City lavede Mads feltarbejde blandt en gruppe af selverklærede progressive aktivister, der i deres politiske engagement specifikt fokuserede på teknologisektoren. Aktivisterne havde alle en relation til teknologiverdenen – mange var softwareingeniører eller autodidakte programmører, imens andre havde baggrunde i eksempelvis journalistik, finans eller jura. I Barcelona fulgte Amin unge venstreorienterede catalanske uafhængighedsaktivister, der kæmpede for løsrivelse fra Spanien og oprettelsen af en selvstændig Catalansk republik. Det var en blandet gruppe af mennesker med forskellige etniske, klasse-mæssige og politiske baggrunde, der var forenet i ønsket om løsrivelse.

Artiklens form er centreret omkring udlægningen af de to eksempler. Først tager vi til Barcelona, hvor vi vil fremhæve, hvordan oprøret findes i kulturel grænsedragning mellem spansk og catalansk kultur, og dernæst til New York City, hvor mobilisering og organisering af politisk handling udgør det daglige oprør. Slutteligt vil vi samle op på, hvad vi kan lære af de to eksempler.

Barcelona: kulturelle grænsedragninger

Over flere uger i efteråret 2019 fandt demonstrationer sted i Barcelonas brede gader. I menneskemængden fyldte lyden af catalansk musik og duften af varm mad, mens berusede stemmer lo og sang. Stemningen mindede Amin mere om glade sommerfestivaler end om, hvordan han forestillede sig oprørske revolutioner så ud. I de uger glemte han sine forestillinger om oprør som noget spektakulært og glemte den politiske situations alvor sammen med resten af de fremmødte cataloniere.

Et par uger senere, en tidlig onsdag aften i oktober 2019, tikkede en besked ind på Amins telefon. “Vi dropper demonstrationen på grund af regn”, stod der. En demonstration, som dem vi havde set for nogle uger siden, havde været planlagt, men nu så Amin sig nødsaget til at vende snuden hjemad i stedet. “Måske vil demonstrationen fortsætte i morgen”, snakkede flere af aktivisterne om. Formålet med den planlagte demonstration var at vise den store modstand mod det spanske styre. Det var mere specifikt i protest mod den dom, der tilfaldt 12 catalanske politikere, som konsekvens af deres indblanding i uafhængighedsafstemningen to år forinden. Noget tyder dog på at denne modstand var regnet væk.

Venstreorienterede uafhængighedsaktivister brænder billeder af spanske prouisionspolitikere i protest.

Stor menneskemængde til voldelig natdemonstration.

Efter spektaklet

På dagen for parlamentsvalget, der skulle komme til at markere afslutningen på rækken af spektakulære oprørsbegivenheder, var Amin blevet inviteret med til et valgsted i indre Barcelona af Thomas. “Det bliver spændende at se om de sidste ugers oprør har gjort noget ved folks opfattelse af situationen”, sagde han med en vis nervøsitet i stemmen. “Det er i aften vi ser om der er håb for fremtiden eller ej, og om Catalonien kan bestå som nation. Det hele er lidt usikkert lige nu, synes jeg”. Udenfor snak-

Efter parlamentsvalget, så den umiddelbare fremtid således sort ud for bevægelsen.

Et par uger efter valget mødtes Amin med Thomas på de solblegede græsplæner bag Arc de Triomf i indre Barcelona. De skulle på restaurant og spise sammen – en afsked med hans vigtigste informant og nu, ven. Det var tidlig aften og feltarbejdet var snart ved vejs ende. Freden var faldet over Barcelona, der de sidste måneder var blevet vansiret af organiseret vold udøvet af både demonstranter og politi, og af et parlamentsvalg, der

“Oprøret kan her forstås som det James Scott kalder ‘hverdagsmodstand’; en subtil, men kontinuerlig, form for opposition imod overmagten, som i dette tilfælde repræsenteres af den spanske appropriation af den catalanske (mad)kultur. Bevægelsen lever, med Thomas’ ord, åbenlyst når folk samles og går på gaden, men han stræber ligeledes efter at holde den i live gennem hverdagspraksisser.

kede Amin med nogle af de personer, der var på vej til valgurnerne. Vælgerne havde forskellige meninger til den rette politiske løsning for landet, men de var enige om valgets betydning for uafhængighedsbevægelsens fremtid. For Amins informanter i oprørsbevægelsen medførte udfaldet af valget en usikker og ukontrollerbar udvikling, de skulle forholde sig til, og som de mente ville være afgørende for den venstredrejede politiske forandring, som de ønskede. Valget endte med en stor fremgang til pro-unionspartierne til højre for midten og satte en stopper for det voldelige opgør, som havde fyldt spansk-catalansk politik i månedervis.

havde suget de sidste kræfter ud af den ellers sprudlende oprørsbevægelse. Både Thomas og de andre medlemmer af oprørsbevægelsen var blevet svære at få fat i. I takt med at spektaklet blev mindre intenst, fik Amin flere og flere tilbagemeldinger fra informanter, der skrev, at de har “fjernet fokus fra oprøret og er gået tilbage til hverdagen”. Dette var en klar italesættelse af deres oplevelse af oprøret som en spektakulær begivenhed; en opfattelse der, som nævnt tidligere, kan si-destilles med, hvordan oprør repræsenteres i det generelle mediebillede.

Vi tog plads under en dæmpet lampe og Amin lod Thomas bestille mad. Han havde

nogle retter, som han mente, de var nødt til at prøve inden Amin tog hjem. Han sagde ikke så meget, som han plejede, og når han gjorde, var det blot for at sige, hvor skuffet han var – over valgtilslutningen til højrefløjsspartierne. Over hvor de seneste ugers hændelser havde placeret bevægelsen. Men mest over de kammerater han de sidste uger havde kæmpet med.

“Der er ikke nogen der svarer på besked eller opkald mere. Det er svært at få folk på gaden nu, fordi det hele er så meningsløst. Jeg føler mig totalt alene. Det handler jo bare om at holde bevægelsen i live, og så skal resten nok komme. I ved hvad vi siger her i Catalonien: *poc a poc*, lidt efter lidt”.

Tjeneren serverede vores mad. “Det der er en form for pizza, men det er catalansk,” sagde Thomas, og pegede på hvad der lignede en form for fladbrød med sprøde kanter, bagt med tomatsovs og grøntsager. Vi fik også en salat med det catalanske navn *esqueixada*, som består af hakkede tomater, oliven og løg og med stykker af torsk i. “Jeg elsker catalansk mad, men det er så synd, at folk udefra altid tror, at det hele bare er spansk”, bemærkede Thomas med en vis irritation i stemmen. “Det er som om, at de prøver at gøre alt, hvad der er catalansk til noget spansk”. Ifølge Thomas forsøger den spanske føderale regering at fremmane en form for national autenticitet ved at appropriere kulturelle elementer som eksempelvis lokal madkultur i et forsøg på at legitimere den spanske stats unionspolitik. Det interessante her er ikke hvad Thomas fremhæver som den kulturelle substans – i dette tilfælde er det mad – men derimod er det hans grænsedragning mellem det spanske og det catalanske, den kontinuerlige konstruktion af et oppositionsforhold mellem de to parter, som opretholder oprøret i praksis.

På trods af den retoriske sidestilling af oprøret som det spektakulære for Thomas og hans kammerater, så illustrerer hans insisterende protest over, hvad der er henholdsvis catalansk og spansk mad hans stædige forsøg på “at holde bevægelsen i live”. Oprøret kan her forstås som det James Scott kalder ‘hverdagsmodstand’; en subtil, men kontinuerlig, form for opposition imod overmagten, som i dette tilfælde repræsenteres af den spanske appropriation af den catalanske (mad)kultur. Bevægelsen lever, med Thomas’ ord, åbenlyst når folk samles og går på gaden, men han stræber ligeledes efter at holde den i live gennem hverdagspraksisser.

Lidt efter lidt

Langt det meste af tiden under feltarbejdet var oprørsbevægelsen på vågeblus, og steg kun i intensitet i takt med bestemte samfundsmæssige begivenheder som eksempelvis domfældelsen af de catalanske politikere, der arrangerede en uafhængighedsafstemning for løsrivelse. I antropologien er ikke-spektakulære oprørshandlinger veldokumenterede og det er på mange måder sådanne ikke-spektakulære oprørshandlinger, som eksempelvis overtagelse af forladte bygninger, der kendetegner den catalanske oprørsbevægelse. I denne praksis funderes oprøret ikke i grænsen mellem, hvad der er spektakulært, og hvad der er hverdagsligt, men derimod i den oplevede kulturelle forskel mellem, hvad der tilhører Catalonien, og hvad der tilhører Spanien. I disse ikke-spektakulære oprørshandlinger flyttes grænserne for oprør med andre ord fra det spektakulære til at inkludere mere hverdagslige praksisser. Når Thomas differentierer imellem, hvad der bør opfattes som henholdsvis catalansk og spansk mad, er det et eksempel på den samme proces,

blot symbolsk forankret i mad, frem for bygninger. Alle Amins informanter havde på tidspunktet på restauranten mere eller mindre meldt sig ud af bevægelsen, men Thomas’ grænsedragning vedblev på mange måder som udtryk for oprørets resiliens efter spektaklet var overstået. Det er gennem hverdagspraksis at oprøret kan leve videre, lidt efter lidt, *poc a poc*.

I det næste afsnit vil vi udlægge et eksempel på oprør fra New York City, som tager udgangspunkt i en aktivistisk arbejdsgruppe, der er del af organisationen Democratic Socialists of America (DSA). De arbejder for at tage et opgør med den øgede magt hos kapitalistiske teknologivirksomheder, og vi udlægger her et møde, der illustrerer deres løbende mobiliserings- og organiseringsarbejde.

New York City: oprørets organisering

I november 2018 offentliggjorde stifter og den daværende direktør for teknologigiganten Amazon, Jeff Bezos, at virksomheden ville åbne sit nye hovedkvarter, der skal supplere det eksisterende hovedkvarter i Seattle, Washington, som en todelt løsning – en del i Arlington, Virginia, og en del i Long Island City, New York. Long Island City ligger i bydelen Queens på den anden side af East River fra Manhattan, og er derfor centralt placeret i New York City. Flere lokale politikere og organisationer var yderst kritiske overfor denne beslutning, der kom i stand som en del af en politisk aftale med enorme skattefordele til virksomheden.

Kritikken udmundede i store protester i New York Citys gader. Protesterne foregik ved, at lokale Newyorkere gik på gaden for at demonstrere med skilte og kampråb henvendt til Amazons politiske og økonomiske magt. Protesterne, der blandt andet indebar, at Amazons Manhattan-baserede bogforretning blev stormet af demonstranter, endte med at være succesfulde; Amazon droppede planerne, om at etablere deres hovedkvarter i Long Island City, og etablerede det i stedet udelukkende i Arlington, Virginia. Resultatet udgjorde, med andre ord, summen af tusindvis af menneskers akkumulerede utilfredshed. Det manifesterede sig i en spektakulær oprørsbegivenhed og eksemplificerer således, hvad antropologen Jeffrey Juris har kaldt ‘forsamlingslogikker’ – nemlig en succesfuld mobilisering af store mængder af mennesker, ofte udført ved hjælp af sociale medier.

I månederne forinden havde Mads fulgt en gruppe af venstreorienterede, selvproklamerede progressive aktivister i deres forsøg på at mindske de store teknologivirksomheders indflydelse. Han tog med aktivisterne til politiske møder og andre relaterede aktiviteter, og fik i den forbindelse indsigt i formatet omkring den proces, hvormed aktivisterne ønsker at skabe radikal forandring. Aktivisterne i New York City deltager i demonstrationer, som den man så imod Amazons hovedkvarter, men disse demonstrationer udgør kun en lille del af deres selverklærede oprør mod det etablerede system. Ho-

vedparten af denne praksis udgøres af møder, forsamlinger og andre sammenkomster, hvor de snakker om det ideelle samfund og den praksis der skal til for at nå dette mål.

Demonstration i på Downtown Manhattan, New York City.

Det langsommelige oprør

Ti rækker med stole var placeret med fronten imod et langbord. Der sad 10-15 mennesker spredt ud over stolerækkerne og ved langbordet havde fire personer taget plads, imens to personer rodede med en computer, og hvad der lignede en højtaler med tilhørende mikrofon. Mads bevægede sig længere ind i lokalet og kunne nu se, at der langs væggene, under de mange vinduer med udsigt til Manhattans gader, var pakket med alverdens ragelse: kasser, sække og sågar en gammel barnevogn. Mads satte sig på en stol på en af de bagerste stolerækker og samlede samtidig en lille brochure op fra stolen, der så ud til at være produceret til anledningen.

“At udforske relationen mellem politik og teknologi”. Sådan lyder formålsbeskrivelsen for de medlemmer af DSA’s New York City afdeling, som i dag mødes som del af en arbejdsgruppe, der fokuserer på teknologiens rolle i samfundet. Formålsbeskrivelsen ligger ikke umiddelbart op til et praksispolitisk engagement i emnet, men ordvalget, “at udforske”, antyder derimod en mere analytisk tilgang, der har til formål at afdække sammenhængen mellem koncepter så vidtrækkende og abstrakte som henholdsvis ‘politik’ og ‘teknologi’. Organisationens ideologiske udgangspunkt fremstår dog mere klart end deres formålsbeskrivelse: Det er et marxistisk inspireret socialistisk projekt, og arbejdsgruppen præsenterer derfor en magtkritisk politisk agenda, som har til formål at afdække potentielle ‘bias’ i de teknologiske løsninger, der implementeres i driften af New York City. Arbejdsgruppen ønsker et radikalt opgør med det eksisterende system, som, ifølge dem, er baseret på kapitalistiske interesser, fordi private virksomheder bidrager med størstedelen af byens teknologiske infrastruktur. Ifølge arbejdsgruppen er det problematisk, at det er private virksomheder, der leverer de essentielle digitale funktioner, som byens borgere er afhængige af. En vigtig del af arbejdsgruppens proces med at skabe forandring indebærer at skabe en samhørighed blandt tech-arbejdere, hvad Karl Marx ville kalde ‘klassebevidsthed’. En samhørighed, der kan bidrage til oprøret imod kapitalistiske interesser indflydelse på den teknologiske infrastruktur. Med andre ord, er det et forsøg på at mobilisere tech-arbejdere omkring en revolution af teknologisektoren. Denne mobilisering udmønter sig oftest i spektakulære oprørsbegivenheder, men som vi vil illustrere i denne artikel, er det det kontinuerlige organiserende arbejde, der danner grundlaget for, at oprørsbegivenhederne kan finde sted.

“Bør vi optage seks medlemmer af styregruppen i stedet for syv?” spurgte ordstyreren. Mads sad fortsat på bagerste række i lokalet på Manhattan med fronten imod langbordet, hvor der nu i alt var opsat syv stole med potentielle styregruppemedlemmer. Én af stolene var ledig, men på bordet ud for stolen stod en computer, der havde et medlem med live over Zoom. Ordstyreren, der selv var medlem af styregruppen, kiggede let anspændt rundt på de øvrige fem personer ved langbordet, i forhåbning om, at spørgsmålet blev taget op af en af de potentielle styregruppemedlemmer.

Mødet var startet og første punkt på dagsordenen lød: Skal der være seks eller syv styregruppemedlemmer? Der har tidligere været fem medlemmer af styregruppen, men da alt arbejde i styregruppen (og yderligere engagement i arbejdsgruppen) er frivilligt, havde disse fem medlemmer vurderet at det er nødvendigt med yderligere to medlemmer af styregruppen, for at de kunne udføre alle de nødvendige arbejdsopgaver. Idéen med mødet var reelt at vælge de syv (nye) komited medlemmer på demokratisk vis – med andre ord, fik arbejdsgruppens medlemmer lov at stemme på de syv medlemmer, som som de ønskede i styregruppen. Her opstod problemet og baggrunden for den anspændte stemning: Der var kun syv medlemmer, der stillede op til styregruppen. Da der samtidig var syv pladser, betød det i praksis, at et demokratisk valg omkring styregruppemedlemmerne ikke var muligt, og derfor diskuterede man, om det var mere demokratisk at nedsætte antallet af pladser i styregruppen til seks – for på den måde at kunne afholde et reelt valg af medlemmerne.

“Lad os gå over til styregruppemedlemmernes udlægninger af deres ideologiske tanker” fortsatte ordstyreren, efter op imod 30 minutters diskussion omkring det (u)demokratiske i, at et valg af medlemmerne reelt ikke kunne finde sted. På trods af at de endte med at vedstå de oprindelige syv pladser i styregruppen, var processen for at nå frem til dette essentiel for gruppen. Den skabte rum til den uafhængige debat omkring politisk format. En debat, som de mener, er essentiel, for at et demokratisk samfund kan fungere.

Fundamentet for oprør

Ovenstående uddrag fremstår ikke umiddelbart som noget, man vil associere med ‘oprør’. Ikke desto mindre eksemplificerer beskrivelsen grundlæggende det fundament, som oprøret er bygget på, ifølge aktivisterne. Hvad der, for udefrakommende, kan fremstå som et rigtigt fokus på et ‘demokratisk valg’, illustrerer det, for aktivisterne, den største udfordring ved det Amerikanske samfund: En enorm magtskævvridning i det demokratiske system. Amerikanere med stor finansiel kapital køber sig til magt, hvorimod almindelige arbejderklasse-amerikanere har langt sværere ved at få demokratisk indflydelse. Dette eksemplificeres, ifølge arbejdsgruppen, i de store teknologivirksomheder, der konstant øger deres kontrol over den digitale infrastruktur, samt deres økonomiske indflydelse på amerikansk politik.

Amazon-protesterne illustrerer en bred utilfredshed med teknologivirksomhedernes magt, og den indflydelse som disse virksomheder har på de økonomiske, politiske og ikke mindst sociale forudsætninger for almindelige Newyorkeres liv. Vi argumenterer for, at selve oprøret imod disse ulige magtforhold, ligger i kritikken af teknologivirksomhederne og ikke alene i de momentane frustrationsudbrud blandt store mængder af mennesker. Det er ligeledes i den konsekvente (og til tider kedsommelige) mobilisering, organisering og promovning af den antikapitalistiske, teknologisektorkritiske aktivisme, at oprøret former sig.

På dette område minder vores etnografiske eksempel om David Floods beskrivelse af anarkisme i en nyligt udgivet artikel i det antropologiske onlinemagasin Sapiens. Ifølge Flood er anarkistiske bevægelser ofte associeret med ekstreme udgaver af spektakulære oprør (dvs. bål og brand), mens de i praksis ofte er kendetegnet ved en “ekstremt langsom, samt yderst regelbunden, proces af kollektiv overvejelse”. Kort sagt, er anarkisme en “kedelige” affære, der næppe bringer “almindelige” menneskers sind i kog. Det væsentlige ved denne perspektivering er overensstemmelsen i den politiske praksis mellem de to grupper, samt hvordan en sådan praksis ofte knyttes

Fredelig demonstration i indre Barcelona med mange tusinde deltagere.

til bestemte forestillinger om ‘oprør’. Således eksemplificerer arbejdsgruppens praksis Floods pointe om, at langsomme, kollektive overvejelser afspejler en stor del af (radikal) venstreorienteret politisk opposition. Oprøret imod teknologisektorens kapitalistiske interesser foregik således lang tid før demonstrationerne imod Amazon i New York. Selvom protesterne imod Amazon illustrerer stor frustration over de ulige magtforhold, udgør de ikke oprøret i sig selv. Oprøret består derimod af samspillet med den hverdagspolitiske aktivitet, der kultiverer kritikken og fundamentet for protester-

ne. Et fokus på, først hvordan aktivisterne organiserer sig, og dernæst deres ideologiske grundlag og den samfundskritik de leverer, kan åbne op for en bedre forståelse af 'oprør' som den form for opposition, der kalder på et opgør med den eksisterende politiske orden. Måderne, hvorpå aktivisterne i New York City standhaftigt insisterer på en bestemt politisk praksis, fortæller os, ikke alene hvad de selv står for, men i ligeså høj grad hvad de opponerer imod.

Konklusion

De empiriske eksempler i denne artikel viser, hvordan en etnografisk tilgang til oprør kan flytte den analytiske interesse fra de spektakulære oprørsbegivenheder til også at inkludere kontinuerlig politisk praksis. Vores argument er, at hvis man kun tager udgangspunkt i spektaklet, som det definerende aspekt når man skal forstå 'oprør', så negligeres de mennesker, for hvem oprøret ikke blot er en enestående begivenhed, men derimod et vedvarende og potentielt slidsomt engagement. Oprør tager forskellige former, som henholdsvis stålsat politisk organisering i New York City og kulturel modstandspraksis i Barcelona. Det ene eksempel viser oprør i form af langsommelige, men insisterende, politiske processer og det andet hvordan oprøret også fejler, frustrerer og fremmaner vedvarende følelser af skuffelse og nederlag. Sammenstillet viser eksemplerne, at oprør er mere end begivenhedsrige udbrud, men at denne praksis tilnærmelsesvis bliver et eksistensgrundlag for visse grupper af menneskers politiske engagement. Oprøret har ingen ende: Det er gennem politiske praksisser, som dem vi her har beskrevet, at oprøret holdes i live – imellem spektakulære begivenheder og mondæne øjeblikke.

Alle fotos er taget af forfatterne.

Forslag til videre læsning

Abu-Lughod, L. 1990. The Romance of Resistance: Tracing Transformations of Power Through Bedouin Women. *American Ethnologist*, 17(1), 41-55.

Ortner, Sherry. 1995. "Resistance and the Problem of Ethnographic Refusal". *Comparative Studies in Society and History* 37(1):173-193.

Flood, David 2021. "Anarchism in Practice is often Radically Boring Democracy", på *Sapiens.org*, <https://www.sapiens.org/culture/anarchism-democracy/>

Om forfatterne

Mads Skovgaard er kandidat fra Institut for Antropologi på Københavns Universitet. Han arbejder som videnskabelig assistent på Syddansk Universitet, hvor han er en del af forskningsgruppen Consumption, Culture and Commerce. Mads' forskningsinteresser omhandler politisk aktivisme og digitale teknologier, og han udførte i efteråret 2018 feltarbejde i New York City.

Amin Younes Aoussar er kandidat fra Institut for Antropologi på Københavns Universitet. Han arbejder som forskningskonsulent i United Nations Office for Drugs and Crime og som undervisningsassistent på Københavns Universitet. Amins forskningsinteresser omhandler migration, menneskehandel, politisk aktivisme og ulighed og han udførte i 2019 feltarbejde i Barcelona.